

ת"פ 35916/06 - מדינת ישראל נגד עמר צנגורות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 21-06-35916 מדינת ישראל נ' עומר צנגורות

תאריך: 7/11/2022

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות לשכת תביעות מטריה

הממשימה

נגד

umar zengorot באמצעות ב"כ עו"ד אביב מזרחי

הנאשם

הכרעת - דין

בפתח הכרעת הדין הנני מודיע, כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירה המוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

1. הנאשם מואשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, בכך שבאים 19/7/22 סמוך לשעה 18:30, צעד הנואם ליד בית קפה ברוח' מסדה בחיפה, כאשר באותה העת שהתחה במסעדת גב' עדי בריר (להלן: "המתלוננת") יחד עם שני כלבים. הנאשם חלף על המתלוננת, ואז אחד מכלביה נבה וקפץ עליו, ובתגובה משכה המתלוננת את רצועת הכלב והרחקה אותה מהנאשם. הנאשם ניגש לכלב الآخر, בטע בו, ובתגובהו לכך, הדפה המתלוננת את הנאשם בכדי לחදל ממעשיו, ואז הכה הנאשם בפניה, וכתוואה מכך ניגר דם משפטה התחתונה.

2. בתשובתו לאישום אישר הסגנור, שמרשו אכן עבר ליד בית הקפה הנטען, ביום הנטען, אף הוסיף שהמתלוננת שבה באותה העת יחד עם עדי תביעה 5-3, והוסיף שני כלביה של המתלוננת קפצו עליו, והם לא היו באותה העת ליד המתלוננת. עוד נטען, שעדות התביעה הנ"ל צעקו בתגובה לkapitzת הכלב על הנאשם, את המילים "כלב טוב, כלב טוב", ורק לאחר מכן הוא בטע בכלבים. הנאשם הוסיף וטען, שהמתלוננת לא הדפה אותו, אלא קמה מתעור כס ודחפה אותו, מבלתי שהיא צורך בכך כדי לחදל ממעשיו, מאחר ובעט פעם אחת בכלב והפסיק. הסגנור הבהיר בשם מרשו את העובדה המתלוננת, ולדבריו, היא קמה, דחפה אותו, הדף אותה כהגה עצמית, בתגובה לגיטימית ומידתית, כאשר המתלוננת היא זו אשר יצרה את המגע הראשוני ביניהם. בנגע לחבלה טען הסגנור, שהוא חושב שבמהלך העימות המתלוננת, ככל הנראה, נשכה לעצמה את השפה, והוסיף שהמקרה המתועדת בחומר החקירה אינה נראה ממש כמו שהיא של הנאשם.

.3. מטעם התביעה העידו 6 עדים, והוגשו ראיות שסומנו ת/1 עד ת/8, ומטעם הגנה העיד הנאשם בלבד, והוגשו מטעמו ראיות שסומנו נ/1 עד נ/12.

סיכום ב"כ המאשימה

.4. בסיכומה טענה ב"כ המאשימה, שאין חולק כי למתלוונת נגרמה חבלה בשפטים, והמחלוקה בין הצדדים נוגעת לשולשה עניינים: האם הנאשם فعل מתוך הגנה עצמית, האם קמה לנאשם הגנה מן הצדק עת בעט בלביו המתוונת כשאלה קפצו עליו, והאם ישנו מחדלי חקירה בתיק, בשל העדר תפיסת מצלמות האבטחה.

.5. **הגנה עצמית** : ב"כ המאשימה התייחסה להוראות החוק הדנות בהגנה עצמית, לדרישה שהמעשה היה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשכפה ממנה סכנה מוחשית של פגעה בחיו, חיותו, גופו או רכשו, מבלי שיביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה כשהוא צופה מראש אפשרות התפתחות הדברים. ב"כ המאשימה התייחסה לכל שתתנאים שיש לעמוד בהם, בכדי ליהנות מהגנה זו, והגעה למסקנה, שלא עומדת לנאשם הגנה עצמית.

.6. **הגנה מן הצדק** : ב"כ המאשימה טענה, שאין מחלוקת למතלוונת הדפה את הנאשם, אך עשתה זאת נוכח תקיפת הנאשם את כלביה, ובכדי להגן עליהם מפני סכנה ממשית ומיידית. עוד נטען, שאין מדובר בהדיפה אגרסיבית, ולא נגרם לנאשם כל נזק. ב"כ המאשימה הוסיף וטענה, שהנאשם בעט בלביו המתוונת מאחר וסביר שהכלבים שייכים לעדת תביעה 4, עימה הוא מסוכסח, בכדי למלמד "לקח", והוסיף שהנאשם תקף את המתוונת וגרם לה לחבלה של ממש בשפטיה, על כן אין מדובר במעשה מידתי או סביר שנעשה על ידו, וביקשה לדחות את טענת ההגנה מן הצדק.

.7. **మחדלי חקירה** : ב"כ המאשימה טענה, שאין לפרש כל חומר אבוד כראיה נגד המאשימה, ויש לבדוק את כל ראיות התביעה, ולבדוק אם יש בהם בסיס להרשעה מעבר לכל ספק סביר, על כן ביקשה לדחות גם טיעון זה של הסגנור.

.8. בנוגע לסעיף העבירה המזוהה לנאשם, טענה ב"כ המאשימה, שnitot היסוד ההתנהגותי והיסוד הנפשי מוביילים למסקנה, לפיה הנאשם ביצע את העבירה המזוהה לו, וביקשה להרשיינו.

סיכום ב"כ הנאשם

.9. הסגנור טען כי יתר המעורבים בפרשה ישנה "לא פחות אחריות מהנאשם" להשתלשות האירועים, מאחר וכלביו המתוונת קפצו עליו, ואז השמעו קרייאות "כלב טוב", שהובילו לבעתת הנאשם בכלב אחד, לאחר שאלה קפצו עליו, ואז המתוונת קמה, הדפה אותו בד晖פה. הסגנור אף הפנה לדברי עדת התביעה לילך, שכינתה את הנאשם "מקן אנושי", הצעירה שתשתמש בדרך כלל וניסתה לסתור ממנה אלף שקלים בתמורה לsegirat התיק.

10. לדברי הסגנור, השאלה היחידה שנותרה בחלוקת היא, האם הנאשם הכה בפניה של המתלוונת, והאם הכה בה בגיןו או סטירה, או לא. הוא הפנה בעניין זה לדברי המתלוונת, לפיהם אמרה שיכל להיות שהمحا לא הייתה מכוונת.

11. הסגנור תיחס לעדות עד התביעה בועז גרפינקל, שאמר שהמתלוונת דחפה את הנאשם, ושהוא לא ראה שהנائم חבט במתלוונת בגיןו או סטירה. עוד תיחס הסגנור לעדות התביעה על פרום, ואמר שגם הוא, כמו לילך, מתעבת את הנאשם, כינמה אותו אגרסיב ואלים, הצדיקה את הקריאה "כלב טוב" אחרי שקפץ על הנאשם, והוסיף שהוא לא ראתה את הנאשם תקוף את המתלוונת, אלא ראתה את הדם על פניה לאחר מכן. הסגנור תיחס גם לעד התביעה עופר קליגר, שהוא חוקר משטרתי, וביקש ללמידה מעדותו על מחדל החקירה שלו, עת לא תפס את צלמות האבטחה, והוסיף שיש במחדל זה כדי לקփ את הגנת הנאשם. עוד תיחס הסגנור לעד התביעה נדב מורה, שלא נכח באירוע, אך טען שהמתלוונת מונעת מנוקמה אישית ומרצונה לפגוע בנאים, מבלתי שהאמת תענין אותה.

12. הסגנור הקדיש פרק שלם לעדות התביעה לירן בן דוד, שאמרה שהיא מתעבת את הנאשם, ושהיא משמה להרשותו לו את החיים העולבים שלו, כדבירה. הסגנור הוסיף, שמדובר בעודה שניסתה לסתות את הנאשם כספית, והפנה לשתיות בדבירה, ולסכום שהיא בין הנאים, וביקש שלא ליתן כל מהימנות לדבריה.

13. בהתייחסו לעדות הנאשם, טען הסגנור, שכחודש לפני המקרה תקף כלב את בנו בנסיכה, דבר שהותיר אצלו טראומה, لكن התנהג כפי שהתנהג עם כלבה של המתלוונת, לאחר זה קפץ עליו. הסגנור ביקש לתת מהימנות בדברי הנאשם.

14. הסגנור הוסיף וטען, שלא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש, שהנائم אכן תקף את המתלוונת, וביקש ליתן משקל סגול רב לעדותה. עוד נטען, שכאשר המתלוונת דחפה את הנאשם מתוך "כעס ואדרינליין", במקום קטן, צפוף, קיימת אפשרות סבירה, שהיא תיפגע פגעה בלתי מכובנת מאחד האנשים שניסו להפריד, או מהאדם שדחפה, או שהיא עצמה תנשוך את שפתה. בוגע להגנה העצמית טען הסגנור, שהתייחסות ב"כ המאשימה לכך אינה לבניתית, מאחר והגנה זו נתענה בנוגע לכלבים שקפצו על מרשו, אך לא נטען שהנائم תקף את המתלוונת מתוך הגנה עצמית. בסוף סיוכמיו, עתר הסגנור לזכות את מרשו, בשל הספק באופן בו נפגעה המתלוונת.

דין והכרעה

15. הנאשם איינו מואשם בכך שבעת הכלבה של המתלוונת, אלא בכך שהוא הכה בפניה וגרם לפצעיה בשפתה התחתונה. הסגנור טען, שטענת ההגנה העצמית שהועלטה על ידו תיחסה לביעית הנאשם בכלבי המתלוונת, אך עיוון בתשובה הסגנור לאישומים מעלה, שטענת ההגנה העצמית נתענה בנוגע להדיית הנאשם את המתלוונת לאחר שזו דחפה אותו - תיחסות ב"כ המאשימה, ליסודות ההגנה העצמית מקובלת עליי, ודברי הסגנור לפיהם טענת ההגנה העצמית תיחסה לביעית הנאשם בכלב ולא להדיית המתלוונת, מהוות גם היא זינוי ההגנה. מכאן, שיסודות

ההגנה העצמית אינם מתקיימים, ואני דוחה טענת הגנה זו, בין אם היא נוגעת לתקיפות הנאשם את הכלבים, ובין אם היא נוגעת לתקיפות הנאשם את המתלוננת.

16. הצדדים אינם חולקים על כך, שהמתלוננת אכן נפצעה בשפטה התחתונה באירוע הנטען, והמחלוקות שבין הצדדים נוגעת לאופן הפגיעה - האם הנאשם גرم לכך במכoon, שזז הוא ביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, או שהוא מאמין שהוא מאמין עצמו שלא במתכוון, עת הוא נהדף ע"י המתלוננת.

17. **המתלוננת** היא עדת התביעה המרכזית בתיק, והיא העידה בפניי, ועדותה במשטרת הוגש וסומנה ת/1. הסגנור הגיע באמצעות העודה פוסט שפרסמה בפייסבוק וסומן נ/1, וכן תמונות בית הקפה בו התרחשו האירועים, וסומנו נ/2 עד נ/3, וכן הוגש ע"י הסגנור תמונה פניה של המתלוננת, המתעדות את החתר בשפטה התחתונה, וסומנה נ/4. המתלוננת תיארה את מהלך האירועים ביום הנטען, כשלדבירה אחד מכלביה נבה על הנאשם, "ואז החברות שלי הגיעו ב'כל הכבוד', ולא הבנתי למה ... לא הבנתי למה הן מגיבות בצורה חז...", הנאשם המשיך בדרךכו, ולאחר מכן חזר, בועט בכלב שלה, "ואני כשמיישו מאיים על הכלבים שלי שהם כמו ילדים בשביי אז כמובן שגם קמתי ודחפתי אותו כדי שלא יפגע בכלבים שלי". הרחكتו אותו שם וכמובן שהייתי בסערת רשות באוטו רגע". המתלוננת עצמה לא הבינה מדוע חברותיה שיבחו את כלביה שנבחו על הנאשם, והוא אישרה, שלאחר שבעט בכלב, היא קמה לעברו ודחפה אותו, כאמור, אישרה שהמגע הראשון שבינה ובין הנאשם נגרם ביוזמתה ועל ידה. בחקירה הנגדית אישרה המתלוננת, שאמנם קיבל מכה ודיממה, כאשר הנאשם היה האדם היחיד מולה באותו מצב, ושhaiר הרחיק אותה אוטו, אך הוסיף "יכול להיות שגם הייתה מכה לא מכוונת". **קיימות האופציה חז'** (עמ' 14 לפורטוקול, שורה 9). המתלוננת אף אישרה, שתלונתה במשטרת נגד הנאשם הוגשה "בגלל שהבנתי שיש תלונה שקיבلت איום על זה שהכלב שלי ואני צריכה לתת את הצד שלי למשטרת", והוסיף שהיא לא הגישה את התלונה נגד הנאשם, אלא חברתה לילך, וכי "זה פעם ראשונה שאני מביא", והוא שיפר בסתואציה. **מבחינתי אני ידעתني שיש תלונה וידעתני על זה בדיעבד...**" - המתלוננת לא יזמה הגשת התלונה נגד הנאשם, ובדבירה בפניי היא אף לא שלה שיתיכון וקיבלה את המכה באופן לא מכoon. המתלוננת אף לא הבינה את דברי השבח של חברותיה לכלב שנבוח על הנאשם, ולא היה לה נעים מסיטואציה זו, והוא גם לא ידעה שלילך חברתה ניסתה להוציא ממנה כסף עבורה. פעילות היתר של לילך בעניינו של הנאשם, באירוע נשוא כתוב האישום, מעורר תהיות בזוגע למניעיה של לילך, כפי שאתихס בהמשך בסעיף הדן בניתוח עדות לילך. מדובר המתלוננת עולה למלילה מספק סביר, שמא פצעתה הייתה מכוונת ע"י הנאשם, או שהוא מאמין שהוא קמה ודחפה את הנאשם בעקבות בעיטהו בכלבها.

18. **ליין בן דוד**, חברותה של המתלוננת,ומי שהגישה את התלונה במשטרת נגד הנאשם בגין האירועים בכתב האישום, העידה בפניי, ואף הוגשו שתי הודעותיה במשטרת, וסומנו ת/2 ו-ת/3. עוד הוגש באמצעות העודה הכתובותה עם הנאשם לפני האירועים בכתב האישום (נ/5), הכתובותה עם אשתו של הנאשם, גבי חמוצה צנגות (נ/6), והכתובותה עם עד התביעה נדב מור (נ/7). העודה תיארה את התרחש ביום האירוע, אמרה שהיא "מסוכסת עם הנאשם", והוסיףה "אותו אישית זה הצחיק לראות שאפלו כלב פינצ'ר ידע על מי לנבוך ולכך אמרתי לו 'כלב טוב'", וזה הנאשם חזר אחריה, אחרי שהתקדם, אמר לה "אני אראה לך מה זה כלב טוב", ובועט בשני הכלבים. העודה הוסיףה ואמרה, שהמתלוננת קמה וניסתה להגן על הכלבים, וכי "ניסתה להדוף אותו אחורה ובאותו רגע אני ראתה את יד ימיין שלו מתרוממת לעבר הפנים שלה, לא יודעת אם זה

היה אגרוף סגור או פתוח אבל מיד אח"כ היה ברור שנוזל לה דם מהשפלה". העדה אישרה, ששתיים לפני האירוע היא שלחה לנאים את הודעה הבאה (נ/5): "... אני בהחלטת מתכוונת ואשמה מאד להרוס לן את החיים העולבים שלך ורק מחכה שתיתן לי תירוץ לעשות את זה ... משועמת מספיק בשבייל להפוך את הרס החיים שלך לתחביב המרכז שלי ממש כמו חדשים". העדה העידה על עצמה, שהזדמנות הראשונה שתינע לה היא "תשmach מאד להרוס לנאים את החיים, ושhai מחכה ל'тирוץ' לעשות זאת. העדה העידה על עצמה "אני מטופלת פסיכיאטרית, נכה של ביטוח לאומי. בצדורים נגד חרדה ודיכאון", אך הוסיף "בוחן המיציאות שלי מצוין ומנת המשכל שלי היא של גאון". בבדיקה העצמי המופרז של העדה, בצרור יחס המזולג כלפי הנאים, ורצונה "להרוס לו את החיים" בתירוץ הראשון שיקרא בפניה - כל אלה מעמידים בספק אם העדה אכן ראתה שהנאים מרים את ידו, בכוונה להכות במתלוננת, או שמא מדובר בהדייפת הנאים ע"י המתלוננת, והרמת ידו בעקבות אותה הדיפה, מבלתי התכוון כלל שהוא בין ידו ובין פניה של המתלוננת. התרשםתי, שהעדה מאוד רוצה להאמין, שהנאים הכה במתלוננת, שעיה שהמתלוננת עצמה אינה בטוחה בכך, ואמרה שייתכן והמקרה שקיבלה ממנו היא לא מקוונת. העדה אף אישרה את ההתקפות עם אשתו של הנאים, ובין היתר כתבה לה (נ/6): "אני לא מתעסקת עם חי' הנישואין שלך. אני מתעסקת עם החלאה המטרידן שבחרת להתחנן אליו...", ככלומר, העדה ניסתה כל דרך אפשרית, כדי לכתוב או לדבר בגנות הנאים, והאירוע שהתרחש בין ובין המתלוננת, הגיע "על מגש של כסף" מבחינתה, שעיה זו שהגישה את התלונה במשטרה כנגד הנאים, ולא המתלוננת. העדה אף העידה על עצמה בדבריה בבית המשפט: "האם אני אובייקטיבת לגבי אופיו של עומר צנוגט בעולם? לא. אני חושבת שהוא מנק אונשי ואני אובייקטיבית בנוגע לגבי עומר צנוגט...". מדברים אלה עולה בברור, שדברי העדה אודות אופיו ודרךו של הנאים אובייקטיבים, ולצד מעורבותה ה יתר שלה באירוע, כפי שפירטתי לעיל, עולה ספק גדול, שמא אותו "תיעוב" של "הנק האונשי", "החלאה", "המטרידן" - הוביל אותה לראות דברים שלא התרחשו בפועל, וזאת בהאמינה שכן התרחש. העדה אף ניסתה לגרום לנאים לשלם כסף למתלוננת, מבלתי לידע את המתלוננת על כך, כפי שהמתלוננת עצמה העידה בפניי, וקימה לצורך תשלום הפיזי שיח עם עד ה壯עה נדב מор (נ/7). פעילותה ה יתר של העדה בפרשיה זו, כולל דרישת פיזי ללא אישור ויידוע המתלוננת, כולל הגשת התלונה במשטרה על ידה ולא ע"י המתלוננת, וכל רגשי הטינה שהיא רוחשת לנאים, הובילו אותו למסקנה, שקיים לעלה מספק סביר בדבריה, בנוגע להרמת ידו של הנאים ותקיפת המתלוננת, וייתכן מאוד, שהעדה ראתה את מה שהיא רוצה לראות, ולא את מה שהתרחש בפועל, וזאת מאחר והיא חיפשה "тирוץ" כדי להרוס את "חיי העולבים" של הנאים, בדבריה.

19. בועז גרפינקל, דוקטורנט להיסטוריה, ישב עם המתלוננת והעדה לילך ביום האירוע בקפה, והוא תיאר את האירועים שהתרחשו בפניו. לדבריו, הוא לא הכיר את הנאים לפני האירוע, ולאחר שלילך ויעל אמרו "כלב טוב", בעקבות כך שנכח על הנאים, הנאים חזר אליהם, אמר שהוא יראה לה מה זה כלב טוב, בטע לבבים, ואז המתלוננת קמה, דחפה את הנאים, וכשהסתובבה אליהם ראה את החתק בשפתה ושובל הדם. העד אמר "אני לא ראייתי אמי ראייטה את הדם אחרי זה". העד אמר שלא ראה את מרבית האירועים, ולא שוכנעתי שיש בעדותו כדי לחזק את האישום כנגד הנאים.

20. נדב מור הוא חברו של הנאים, והעד מטעם ה壯עה, מאחר וניסה לעשות פשרה בין הנאים למתלוננת, כדי למנוע החרפה, והוגש באמצעות מכתב התנצלות של הנאים (נ/9), שנוסח "כמעט כלו" ע"י העד. העד תיאר את

המו"מ שניהלה עימו לילך, בגין תשלום פיצויו למתלוונת, כאשר תחילת בקשה סך של 5,000 ₪, ואמרה לו שאם לא ישלם היא תפנה למשטרה. העד אישר, שמאוד יכול להיות מה שכתב לנאים בסמוך למקורה, שלאין שאלה אותו אם יכול להיות שהפצע בשפה שנגרם למתלוונת, איןנו תוצאה של פגיעה מכוונת. גם עדותו של עד זה אינה מחזקת את ראיות התביעה נגד הנאשם, אלא להפוך - העדות מאשרת שלילך, שוכנעתי כאמור שהיא לה עניין נגד הנאשם, ניהלה עימו מו"מ לתשלום סכום כסף למתלוונת, כפי שכתבתי לעיל, כל זה ללא ידיעת או אישור מטעם המתלוונת.

21. עופר קליגר העיד גם הוא מטעם התביעה. העד הוא שוטר, רכז החקירה בתחנת המשטרה בנשר, ובאמצעותו הוגש המסמכים הבאים: דוח צפיה בسرطان (ת/6), מזכיר שיחה עם המתלוונת (ת/7). העד לא ידע לענות על השאלה, מדוע לא נתפסו המצלמות שהיו בזירה, וגם בכלל היו מצלמות. הסנגור ביקש ללמידה מעניין זה, את קיומו של מחדל חוקרי - אכן היה מקום לתפוס מצלמות, או לפחות הפחות לחפש קיומן של מצלמות, שיכלו לאשש או להפריך את גרסת הנאשם. שמלא עשה כן - נפגעה יכולתו של הנאשם להוכיח את גרסתו. פגעה זו מצטרפת אל הספק בראיות התביעה, עליהם עמדתי בניתוח עדותה של לילך דלעיל, ויחד הם מובילים למסקנה, לפיה לא עלה בידי המשימה להוכיח מחדש את המוחש לנאים בכתב האישום.

22. יעל למפרום העידה מטעם התביעה. העדה ישבה עם המתלוונת בקפה ביום האירועים, ולדבריה ראתה את המתלוונת "חוורת עם דם על השפה, כאילו משהו מאוד דרמטי. זה מה שאני זוכרת". העדה נשאה אם יכול להיות שהמתלוונת קיבלה מכיה "בטעות", והשיבה "הכל יכול לקרות", וכי "כאמור לא ראיתי בבירור אז אני לא יודעת". העדה לא ראתה את רגע הפגיעה במתלוונת, ולמעשה לא שלהה שהפגיעה הייתה לא מכוונת אלא בטעות.

23. לסיקום כל פרשת התביעה, כולל המסמכים שהוגשו, עולה בבירור, שלא מדובר בתביעה לא ראה את רגע הפגיעה במתלוונת, וגם לילך העידה, שראתה את הנאשם מרימים ידיו ולאחר מכן ראתה את פצעיתה של המתלוונת. הרושם שקיבلت מילך, שהוא איננה מעריצה את הנאשם, בלשון המעטה, וכינתה אותו "מקרה אונושי", וחיכתה לרבע בו תוכל "להrosis לו את החיסים", והרגע הזה הגיע עם האירוע שהתרחש בבית הקפה עם המתלוונת. לילך היא זו שהגישה את התלונה למשטרה, לא המתלוונת, והיא ניהלה מו"מ לתשלום פיצויו למתלוונת, ללא ידיעתה או אישורה. שוכנעתי, שמדובר שלילך הייתה מעוניינת להאמין, שהיא שמה תקף במתכוון את המתלוונת, היא שכונעה את עצמה שכן היה, ועודותה מעוררת למללה מספק סביר, שהוא אכן זה מה שהתרחש. לכן יש להוסיף, כפי שציינתי לעיל, את עניין אי-תפיסת מצלמות, ויחד הם מובילים לזכויו הנאשם, מחמת הספק.

24. הנאשם, עומר צנוגט, העיד בבית המשפט. הוא תיאר את עבודתו עם משרד הפנים, בקידום תכניות בנין עיר, את עברו הנקוי, את היותו נשוי ואב לשני ילדים. הנאשם תיאר את יחסיו העכורים עם לילך, ו"השיימינג" שהוא עשתה לו. הנאשם תיאר את תקיפת בנו ע"י כלב, ונשיכתו בחצי זמן קצר לפני האירוע המתואר בכתב האישום, ואף הגיש תמונה המתעדת זאת (נ/11). הנאשם תיאר את השפעת האירוע הנ"ל עליו, ועל התנהגותו אל מול כלביה של המתלוונת ביום האירועים. הנאשם אישר שבעת בכלב המתלוונת, לאחר שננסח על ידו, ולאחר ששמע את המילים

"כלב טוב כלב טוב". הנאשם הוסיף וטען, שהוא נדחף ע"י המתלוונת, אז הסתווב והלך, מבלתי הגיע בה, וכי "יכול להיות שהיא בטעות קיבלה מכח". הנאשם נשאל וענה בונגע לאירועים שקדמו למתואר בכתב האישום, ליחסו עם לילך, להתקבויות ביניהם, ואני נותן אימון מלא בדבריו. הנאשם עשה עלי רושם חיובי, של אדם לא אלים, שגם לאחר האירוע עם כלבי המתלוונת, הוא לא התקoon להגיב והחל לעזוב את המקום, עד ששמע את מילות העידוד לכלב, שاز חזר ובעט בו. שוכנעתי, שהנائب לא תקף את המתלוונת, ושהמגע שהיא ביניהם נוצר בשל הדיפתו ע"י המתלוונת עצמה, וכי יתכן ובמהלך הדיפפה נפצעה המתלוונת מידיו של הנאשם, מבלתי שהתקoon לפגוע בה.

25. סעיף 380 לחוק העונשין קובע, תחת הכותרת "תקיפה הגורמת חבלה": "**התקף חברו וגורם לו בכח חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים.**"

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר "תקיפה" כדלקמן: "**המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרכו אחרת, במישרין או בעקיפין, ללא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה;**"

לאחר שענייתי היבט בכל חומר הראיות שהוגש בתיק זה, ובכל העדויות שנשמעו בפניי, שוכנעתי, שהנائب לא התקoon לפגוע במתלוונת, ופיצעתה נגרמה לאחר שהיא הדפה את הנאשם, וכתוואה מתנוועה לא מכוונת של הנאשם בשל הדיפתו הנ"ל, התקיים מגע בין אחת מידיו לשפתה התחתונה של המתלוונת, שגרמה לפיצעתה, על כן, לא עלה בידי המאשימה להוכיח נגדיש, שהנائب תקף את המתלוונת וגרם לה חבלה, על כן הנסי מורה על זיכוי הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשפ"ג, 07 נובמבר 2022, במעמד כל הצדדים.